

תת"ע 386/04/14 - וטפה סוהיר וטפה סוהיר נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 386-04-14 מדינת ישראל נ' וטפה סוהיר

בפני מבקשים נגד משיבים	השופט אבישי קאופמן
וטפה סוהיר וטפה סוהיר	
מדינת ישראל	

החלטה

בתיק זה נדונה הנאשמת בהעדר התייצבות ביום 26.5.14, ונגזר עליה עונש של פסילת רשיון לחודשיים וכן עונשים נלווים.

ביום 9.6 הגישה הנאשמת בקשה לביטול פסק הדין, כשהיא טוענת שלא קיבלה זימון לדיון. באותו יום ניתנה החלטה כדלקמן:

"הזימון שנשלח לנאשם הוחזר ע"י הדואר בצירוף הערה "לא נדרש". המדובר בזימון כדיון ואין די בטענה כללית כי הנאשם לא קיבל זימון, אלא שעליו להראות מדוע לא פנה לסניף הדואר לקבל את הזימון שנשלח אליו.

משלא עשתה זאת הנאשמת, הרי בכדי שמוצדק יהיה לבטל את פסק הדין חובה על הנאשם להראות כי שפיטתו בהיעדר התייצבות גרמה לו לעיוות דין, ולשם כך חובה עליו לפרט בתצהיר את טענותיו כנגד העבירה המיוחסת לו.

לא אוכל להיעתר לבקשה כפי שהוגשה, בלא תצהיר ובלא פירוט טענות. לפני משורת הדין רשאי הנאשם לתקן בקשתו בתוך 21 יום ולפרט טענותיו בתצהיר כנדרש. לתשומת לב הנאשם, הוטל עליו עונש של פסילת רשיון נהיגה. לפיכך, הנהיגה אסורה על הנאשם אף אם הוגשה בקשה לביטול פסק דין, וחובה על הנאשם להפקיד את רשיונו במזכירות. כל עוד לא הופקד הרשיון, הרי הפסילה בתוקף, אולם ימים אלה לא יבאו בחשבון במניינה."

הנאשמת הגישה ביום 29.6 בקשה להארכת המועד להגשת בקשה מתוקנת, ובהחלטה שניתנה באותו יום קבעתי כי אינני מאריך מראש את המועד, אולם אשקול את הבקשה יחד עם הבקשה עצמה, לכשתוגש.

כעת הגישה הנאשמת בבקשה מתוקנת ובה חזרה וטענה שלא קיבלה זימון לדין ותלתה את הדברים באביה אשר אחראי על איסוף הדואר או על תקלה בסניף הדואר. לגופו של עניין טענה המבקש כי היא כופרת בעבירה, היא מבקשת להעלות טענות כנגד המצלמה, ולחילופין כי אפשר ואדם אחר נהג ברכב אשר רשום על שמה.

לאחר שעיינתי בבקשה לא מצאתי מקום להיעתר לה.

כאמור בהחלטה הראשונה, הנטל הוא על הנאשמת להראות כי הזימון לא נמסר לידיה מסיבה שאינה תלויה בה. הנאשמת לא סתרה את החזקה ולא הראתה סיבה של ממש לאי קבלת הזימון אצלה. הזימון נשלח לאותה כתובת אליה נשלח גזר הדין, אשר התקבל אצל הנאשמת. טענה כי אביה לא לקח את הדואר או כי נפל שיבוש בסניף הדואר אין די בה כדי להראות שהמחדל באי קבלת הזימון אינו נובע ממנה עצמה.

עם זאת, לו הייתה מעלה המבקשת טענה של ממש לגופו של עניין, הייתי שוקל להיעתר לבקשה, תוך חיובה בהוצאות, אך לא מצאתי כי הדבר מוצדק בנסיבות.

טענה כללית בדבר כנגד תקינות המצלמה, אשר כפי שהתברר במספר רב של תיקים אחרים, קיבלה אישור מכון התקנים, או טענה בעלמא כי אפשר ואדם אחר נהג ברכב, אין די בהם. יתרה מכך, המדובר בטענות עובדתיות סותרות, שכן אם לא נהגה הנאשמת ברכב במועד הרלוונטי, הכיצד היא יכולה לטעון שלא בוצעה בו העבירה לפי כתב האישום?

אף טענתה של המבקשת כי אין לחובתה הרשעות קודמות אינה מצדיקה ביטול פסק הדין. ראשית, כבר נקבע לא אחת כי טענה כנגד חומרת העונש אינה מצדיקה ביטול פסק דין. שנית, עברה התעבורתי וותק הנהיגה של הנאשמת היו בפניי בעת מתן גזר הדין בהעדר והובאו בחשבון. מעבר לכך, אינני סבור כי מדובר בעונש חמור. המדובר במהירות של 43 קמ"ש מעל למותר תוך חציית צומת באור ירוק. נהיגה במהירות כזו בצומת הינה מסוכנת והעונש שנגזר על הנאשמת הינו ראוי לדעתי.

אשר על כן, הבקשה נדחית.

מעיון בתיק דומה כי הנאשמת טרם הפקידה רשיונה, למרות ההחלטה מיום 9.6. הנאשמת תפעל כנדרש באופן מיידי.

ניתנה היום, י' תמוז תשע"ד, 08 יולי 2014.